

Arrest

nr. 51 872 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker, van Kameroense nationaliteit, dient op 4 maart 2008 een asielaanvraag in.

1.2 Op 13 augustus 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 5 september 2008. Op 18 december 2008 beslist de Raad bij arrest nr. 20.744 tot bevestiging van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Verzoeker dient op 15 januari 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.4 Op 5 februari 2009 beslist de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

1.5 Op 8 februari 2009 wordt verzoeker in illegaal verblijf aangetroffen en wordt hiervan een administratief verslag opgemaakt.

1.6 Op 9 februari 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 29 mei 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 juli 2009 dient verzoeker hiertegen beroep in bij de Raad. Op 22 juli 2009 trekt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van 29 mei 2009 in. Bij arrest nr. 35 566 van 8 december 2009 wordt het beroep van verzoeker door de Raad verworpen.

1.7 Op 7 oktober 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 november 2009 dient verzoeker hiertegen beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 40 311 van 16 maart 2010 wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

1.8 Op 17 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.9 Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10 Op 3 september 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt op 17 september 2010 aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 7.12.2009 werd ingediend door:

S.E. {..}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Betrokkenes laatste asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18.03.2010. De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam S. E {...} en nummer {...} bevat een application receipt of voorlopig identiteitsbewijs dat in een ander kader het dossier vervoegde. Dit document kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn. Het voorlopige identiteitsbewijs toont enkel aan dat een Kameroense identiteitskaart of paspoort werd aangevraagd. Bovendien toont betrokkene niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Ten slotte zegt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 van 30.04.2010 het volgende: "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld."

2. Over de rechtspleging

Op 16 november 2010 stuurt verzoeker aan de Raad en in kopie naar verweerder een kopie van zijn Kameroense identiteitskaart. De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedur stukken. Noch de Vreemdelingenwet noch het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van extra stukken na het indienen van het verzoekschrift. Derhalve worden de door verzoekende partij op 16 november 2010 ingediende stukken om die reden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

3.1.1 Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker dat het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins kan aanvaard worden waarbij hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge hetwelk de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag moet beoordeeld worden op het moment dat de regularisatieaanvraag wordt ingediend. Verzoeker benadrukt dat hij al het mogelijke heeft gedaan om aan een identiteitsbewijs te komen, doch dat hij hier, zes maanden na het beëindigen van de asielprocedure, nog steeds op dient te wachten. Verzoeker vervolgt door te stellen dat hij inderdaad geen internationaal geldig paspoort kan voorleggen, doch dat het voorlopig identiteitsbewijs wel een begin van bewijs kan uitmaken aangaande de aard van zijn identiteit zodat door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar zijn situatie. Verzoeker besluit dat de minister de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding en dat de bestreden beslissing hieraan tekort komt zodat dit onbehoorlijk gedrag uitmaakt van de minister.

3.1.2 In haar nota met opmerkingen citeert de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en repliceert zij dat aangaande de ontvankelijkheidstest er geen rekening wordt gehouden met de situatie zoals deze was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag maar dat de voorwaarden dienen voldaan te zijn op het moment dat de beslissing genomen wordt. Aangezien de bestreden beslissing genomen werd op het ogenblik dat verzoeker niet meer in een asielprocedure zat, wordt hij niet vrijgesteld van de voorwaarde om een identiteitsbewijs voor te leggen. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten. Vervolgens betoogt de verwerende partij dat verzoeker zelf toegeeft dat hij geen internationaal geldig paspoort kan voorleggen, waarbij zij de uitdrukkelijke motiveringsplicht duidt en stelt dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke overwegingen de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Voor wat betreft de materiële motiveringsplicht stelt de verwerende partij vast dat bij het nemen van de bestreden beslissing werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens waardoor evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk wordt gemaakt. Tenslotte stelt de verwerende partij dat in zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel hij er niet in slaagt dergelijke

schending aannemelijk te maken nu de bestreden beslissing gesteund werd op een correcte feitenvinding.

3.1.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de laatste asielaanvraag van verzoeker afgesloten werd op 18.03.2010 zodat hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling en dat het voorlopig identiteitsbewijs niet kan aanvaard worden aangezien dit enkel aantoonde dat een Kameroense identiteitskaart of paspoort werd aangevraagd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in essentie betoogt dat de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag moet beoordeeld worden op het moment dat de regularisatieaanvraag wordt ingediend en het voorlopig identiteitsbewijs wel een begin van bewijs kan uitmaken aangaande de aard van zijn identiteit voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering naar voren heeft gebracht die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde."*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt

ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf stelde zich onder de uitzondering van artikel 9bis, §1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet te bevinden, met name dat zijn asielprocedure nog steeds hangende was, zodat hij geen identiteitsdocument diende voor te leggen. Hieromtrent motiveert de bestreden beslissing: *“Betrokkenes laatste asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18.03.2010. De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”* Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag afgesloten werd zodat er op het moment waarop de bestreden beslissing getroffen werd, zijnde 3 september 2010, geen asielaanvraag meer hangende was. Artikel 9bis, §1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat een asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen, vrijgesteld is van het neerleggen van een identiteitsdocument. Deze wetsbepaling sluit het algemene principe niet uit dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt. Om na te gaan of de aanvrager van een verblijfsmachtiging een asielzoeker betreft *wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen* dient de verwerende partij zich dus te plaatsen op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing treft. Op het ogenblik waarop de bestreden beslissing genomen werd, bevond verzoeker zich niet meer onder het in artikel 9bis, §1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingssysteem, zodat de bestreden beslissing correct vaststelt dat verzoeker zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling.

Door te verwijzen naar een aantal arresten van de Raad die werden uitgesproken in situaties die niet volledig vergelijkbaar zijn met voorliggende zaak maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Er dient trouwens benadrukt te worden dat in het continentale rechtssysteem arresten geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker betoogt voorts dat het voorlopig identiteitsbewijs wel een begin van bewijs kan uitmaken aangaande de aard van zijn identiteit. Met betrekking tot dit voorlopig identiteitsbewijs motiveert de bestreden beslissing: *“Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam S. E {..} en nummer {..} bevat een application receipt of voorlopig identiteitsbewijs dat in een ander kader het dossier vervoegde. Dit document kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn. Het voorlopige identiteitsbewijs toont enkel aan dat een Kameroense identiteitskaart of paspoort werd aangevraagd.”*

Er dient te worden gesteld dat in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wordt toegelicht dat het begrip ‘*identiteitsdocument*’ in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet geïnterpreteerd worden als ‘*een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel*’ (Parl. St. Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, 35). en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). De ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt evenzeer dat een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging “*alle relevante persoonsgegevens aangaande de aanvrager (naam, voornamen, geboorteplaats, geboortedatum, nationaliteit, burgerlijke stand) met kopie van identiteitsdocumenten van de aanvrager of motivering waarom de aanvrager deze niet kan leveren*” dient te bevatten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het document dat verzoeker heeft vorgelegd een ‘recepisse demande application receipt’ is zodat de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat dit identiteitsbewijs enkel aantoont dat een Kameroense identiteitskaart of paspoort werd aangevraagd. Verzoeker betwist niet dat het voorlopige identiteitsbewijs enkel aantoont dat een Kameroense identiteitskaart of paspoort werd aangevraagd en bijgevolg geen internationaal paspoort of gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart is. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift trouwens dat hij inderdaad geen paspoort kan voorleggen.

Uit voorgaande volgt dat verzoeker evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt nu het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, wat in casu is gebeurd.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER